

ב"ה

לקוטי שיחות

וינט

TRANSLATIONS / BIURIM

פתח דבר

We are pleased to present the weekly *Sicha* chosen for this week's *Halikut*, complete with translations and *biurim*.

May Hashem help that our learning of the Rebbe's Torah will hasten Moshiach's coming when we will hear Torah chadosho from the Rebbe, *B'karov Mamash*.

הליקוט, ה'תש"פ

©Vaad Talmidei Hatmimim Haolami
770 Eastern Parkway, Brooklyn, NY 11213
Email: Halikut@VaadHatmimim.org

Halikut is honored to present *Sichos* of the Rebbe, courtesy of Kehot Publication Society. Kehot is the official publisher of the Chabad-Lubavitch movement.

These texts are copyright © by Kehot Publication Society and are available at:
Kehot.com

ויגש

וע"פ הנ"ל אין עס מובן — ווילט דוקא „לפי שהוא פירנסם וככלם בימי הרעב“ [איידער זוי זיינען אראפ אין מצרים (או האבן געקיפט תבואה בי יוספַן אין מצרים)] או נאך הסתלקותו של יעקב וווען „חרור הרעב“⁸ או נאך יוסף האט צוגע זאגט אחיו „אנכי אכלכל אתכם ואת טפכטס⁹ האט מען געזען ווי דער קיטס פון בית ישראל אין געזען אפהענגיין אין יוסף.

ב. מען דארף אבער פארשטיין¹⁰:

א) פארוואס זאלן אידן שטandanיך אנגערופן ווערנו מיטן נאמען יוסף מצד א פעלעה פון יוסף, וועלכע אין געזען מיט פיל יארון פריער אוון בליז' במשך פון א (גאר) קורצער צייט?

ב) ועiker: דער תוכן הכתבוב „רוועה ישראל האזינה נהוג כצאן יוסף גו' הופיעה“ או א בקשה וואס מיבעת דעם אויבערשטן — „הازינה . . הופיעה“, וואס דערפונן אין פארשטאנדיק, או מיט באציגיכענען אידן אלס „יוסף“ ווערט אויסגעדריקט א מעלה פון אידן וועלכע גיט צו א זכות אוית מלוי הבקשה פון „הазינה . . הופיעה“.

[נאך מער: פון דעם וואס די ווערט טער „נהוג כצאן יוסף“ קומען נאך דעם ערשותן טיל הבקשה „רוועה ישראל האזינה“ אוין משמע, או דער נאמען „יוסף“ אוין א גרעסערע מעלה ווי דער

- (7) ולהעיר ש يوسف החזיר להם הכסף כי (וראה מקץ מב, כה ואילך. מד, א. ועוד).
 (8) תוספתא שם.
 (9) ויהי ג, בא (הובא בתוספתא שם).
 (10) ראה גם לקייש חיה ע' 239 ואילך.

א. אויפן פסוקי „רוועה ישראל האזינה נהוג כצאן יוסף“ טיטשת רשי¹¹: כל ישראל נקראים על שם יוסף לפי שהוא פירנסם וככלם בימי הרעב (ווי עס שטייט אין אונזער פרשה¹²: ויככל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפני הטף).

בפשות לערנט מען: וויבאלד יוסף האט די בני ישראל געשפייט אין א ציט פון ההונגער, וואס דאס מינט או זיער קיומ אין געזען אפהענגיין אין יוסף גו' דערפאר ווערנו זוי אנגערופן על שמנו — על שם זה וואס ער האט אויפגע האלטן זיער מציאות.

— דערמיט אין רעכט לשון רשי¹³: „פירנסם וככלם בימי הרעב“ — דלאכורה: דער פסוק „ויככל יוסף גו“ רעדט וועגן דעם זמן ווען (יעקב ובניו זיינען שוין געזען אין מצרים און) עס איז שוין בטל געווארן דער רעב¹⁴ (כמזהל¹⁵, „מכיוון שבא יעקב למצרים באה ברכה . . וכלה הרעב“)?

(1) תהילים פ, ב.

(2) וועדיי במצויד (וראה לקמן הערת 6). — ונדריך שם (וראה ראבי שם דיה יוושב. ראבי ע. רמביין ורדיך וייחי מת, טו): מעת כו' נקרא ישראל יוסף ואפרים . . ווקרה בהם שמי כו', ולהעיר מראבאי' תחליט שם דיה רוועה.

(3) פרשנתנו זו, יב. — אבל ראה לקמן בפניהם.

(4) כי מ"ש יוסף (פרשנתנו מה, יא. וראה שם, ה-ז). ויככלתי איתר שם כי עוד חמיש שנים רעב¹⁶ (וראה תוספתא שבהערה הבאה) — הוי מפני שלא ידע עדינו שבכל הרעב בנויא יעקב למצרים.

(5) פרשאי פרשנתנו מז, יט (מתוספתא סותה ספרי).

(6) ולהעיר שבמצוייד תהילים שם הלשון „יוסף לכל את השבטים במצרים.“

פון יוסף אייז — וואס ער האט בכח צו
זיין א „מככלל“ ברווחניות אייך „בימי
הרבב“ (כדליךן בארוכה).

און דאס אייז דער פירוש (הפניימי) אין
„הוא פירנסם וככלכם בימי הרובב“: יוסף
האט משפייע געועען צו בית ישראל פון
זינגע מעילות ותוכנות געלוט (מייט וועל-
כע מען קען איבערקומען א „רעדב“, ער
האט עס איין זיין אידינגעגעבן אין און
אופן פון „פירנסם וככלכם“, און דאס זאל
ווערין זיירער „פרנסה“ און „שפיזין“ — עס
אייז אריין אין זיין בפנימיות און געועארן
 „דעם ובשר כבשים“.

ומהאי טעמא ווערין אידן (עד סוף כל
הדורות) אングערופן בשם יוסף מצד דעם
וואס „פירנסם וככלכם בימי הרובב“,
ויליל דורךדעם אייז כי כל ישראל איינן
געועארצלט געועארן לתרמיז די מעלה
פון (עובדות) יוסף.

און דערמייט אייז אייך מובן פארוואס
איידן ווערין אונגערוופן יוסף דוקא אין
דען מזמור, בקשר מיט דער בקשה
„רואה ישראל האזינה גו“, ויליל דער
תוכן המזמור אייז די חפלה אוית די
„שלש גליות“ (וואס דערפאָר „נאמר¹⁶
במזמור זה שלש פעמים הישבנו האר
פניך ונושאה“): און דער (עיקר) זכות
פון אידן בעת גלותם אייז פארובנדן מיט
יוסף (וואס „פירנסם וככלכם בימי
הרבב“) — נאך מער ווי די מעלה פון
„ישראל“ („רואה ישראל האזינה“),
וכדליךן.

ד. די הסברא אין דעם:

יוסף האט זיך אויסגעטיטלט פון די

(15) ראש תהילים שם, א. וברדייק שם: וזה
המזמור נאמר על זה הגלות.

(16) רשי שם.

(17) שם, ד. ח. כ.

שם יישראַל (עכ"פ — בנגע דעם עניין
המדובר אין דעם מזמור)¹⁷ — ווארום
דער סדר החפלה אייז, כמובן, מון הקל
אל הכבב: פריער דערמאנט מען א
קלענעערע מעלה, און דערנאָר (ובפרט
— אויב דאס אייז ניט מספיק) אייז מען
מוסיף א גרעעסערע מעלה כו).

אייז ניט מובן: מיט'וואס אייז דאס וואס
יוסף „פירנסם וככלכם בימי הרובב“, א
זכות פירנסם וככלכם בכל ישראל“, און דאס
זאל פועל זיין (עכ"פ — העלפן איין
דען „האזינה . . . הופעה?“?

ג. וייל נקודת הביאור בזה¹⁸:

יעדר עניין גשמי הויבט זיך און
(ווערט נשתלשל —) פון מקורי —
הרוחני. ועדז'ן בנדוויד — דאס וואס
„פירנסם וככלכם בימי הרובב“ בפשטות,
בגשמיות — דאס וואס די פירנסה
גשmitt פון בית ישראל בימי הרובב אייז
געועעו אפהונגניק פון יוסף, נעמט זיך
דערפונן וואס ער האט זיין געשפייט
בימי הרובב ברוחניות¹⁹.

רעב בגשמיות אייז פארובנדן מיט דעם
„רֹעֶב“ ברווחניות²⁰ — א זמן (און מצב)
פון העלם והסתה, ווען עס ליעיכט ניט
קיין גיטלעכיקיט: און די מעלה מיחדמת

(11) ועוד זאת: מהה שנאמר „האזינה“ לפוני
„נוּהָגֵ צְאֵן יוֹסֵף“ משמע, שהחידוש בהבקשה
(שבהמשך הפסוק) „יושב הכרובים הופעה“ שיר
להוספה זו „נוּהָגֵ צְאֵן יוֹסֵף“ (היינו, „נוּהָגֵ צְאֵן
יוֹסֵף“ הוא גם) הקדמה לישוב הכרובים הופעה).
וראה להקמם הערכה²¹.

(12) בכל הבא לקמן — עיין תורת וחיה דזה בן
פורט יוסף פ"ט (קה, ב) ואילך (שם רפי' בפ'
הכתוב „רואה גוי נוהג לצאנו יוסף“). ל��יש האז ע
831 ואילך. ועוד.

(13) ראה גם תורה שמואל — תרלץ (ח'ב) ע
שג.

(14) כמשין (עמוס ח, יא) רעב כו' לשימוש את
דבריה. וראה תדבאייר פ'כ'.

— «את כל אשר עושים שם הוא ה' עוזה»²⁵, ועכobic ווען ער (אייז גע-ווארו משנה למילך און) האט אגגעפריט מיט אלע ענני מצרים (וועל פיך ישק כל עמי»²⁶), וואס אייז פארכובונדן מיט די גראפעטט טירודות

— אבער אעפיכ האבן די אלע טרידות אים קל ניט מבבל געווען איין עבודת השם און ער אייז גלייבציגיטיק גע-שטאנען בחכלית הדבוקות צו אלקות. כי די אנדערע שבטים, אייז זיעיר דביבות בה, געווען פארכובונדן מיט זיעיר מצב פון התבזבות, מיט זיעיר זייז אפגעזונדערט פון ענני העולם — ומובן, און אייז סדר העבודה אייז דער מצב פון גלות (זיין אונטער דער שליטה פון א זר) א סתרה און שטער צו דביבות בה.

דוקא מיט דער עבדה פון יוסף, וואס אויך זיעינדייך אייז די טרידות פון ענני העולם אייז ער פארביליבו בתכלית הדבי-קוט בה, קען מען דורךגיאן דעם מצב פון גלות.

ה. עס שטיטיט²⁷ «אללה תולדות יעקב יוסף» — יוסף אייז דער המשך («תולדות») פון יעקב²⁸, וכמאמר חוץ²⁹ «כל מה שאירע לוהairetz להזהה».

ועדי' בענין הניל: די איסיגעטילט-קייט פון יוסף לגביה אחוי, וואס דוקא ער אייז דורךגאגאנגען דעם מצב פון גלות אייז א המשר ותולדות פון יעקב או זיין אויפטו לגביה אברהם ויצחק.

(25) שם, כב.

(25) מקץ מא, מ.

(26) ריף וישב.

(27) ראה בארוכה ביאוהיז לאדהאימ' (כת, ד ואילך) ולזהץ (ע' קסח ואילך). אויהית ויחוי (שפַה, ב ואילך. ונד). ובכ"מ.

(28) ביר עהיצ' (פפייד, ו — הובא בפרשא עהיצ'). ע"ש.

אנדרע שבטים דערמיט וואס ער אייז דער איינצייקער וואס אייז געווען איין גלוט בי און איש (ומילך) זר — נשבה ערשות זמן (נאקדעם ווי «הורד מצרי-מה»¹⁹) אלס עבד בבית פוטיפר און דער-נאך אלס אסיך בבית הסהר, נאך אפלוי איין שפטערטידיק זמן, בשעת ער אייז שוין געווארו אמשנה למילך, וואס «וביל-עדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים»²⁰, אייז ער אבער גע-ווען אונטער דער שליטה והנהגה פון פרעה («הכסא אגדל מלך»²¹); אויך זייז שליטה איין גאנץ ארץ מצרים אייז גע-ווען אלס משנה (למלך), פון פרעה²². און דאס אייז בהתאם מיטן חילום בשפטות צוישן חי (ועבודת) יוסף או זעם סדר החיים פון די אנדערע שבטים (וכמובאär בכמה מקומות²³):

די שבטים זיניען געווען «רוועי צאן», אפגעזונדערט פון די ענני העולם, ועלכע קענען זי שטערן איין זיעיר עבודת השם; און אויך — די מלאכה פון רועה צאן פאדרערט ניט קיון אנטערען. גונג אוון טירדא יתרה.

משא"כ יוסף אייז געווען פארנומען מיט ענני העולם — פרירער בית פוטי-פר וואס «ויפקדהו על ביתו וכל יש לו נתן בידו»²⁴, ועוד די דערנארך בבית הסהר

(18) רשי ויחוי מז, לא.

(19) ושב לט, א ואילך.

(20) מקץ מא, מד.

(21) שם, מ. — ולהעיר מפרשא ויחוי ג. ג.

(22) ראה סוף פרשננו (מח, ד) ויבא יוסף את הכסף גוי ביתה פרעה: שם, כ: כל אדמות מצרים לפרקתו: שם, יט: כהה: עבדים לפרקתו. ועוד.

(23) תוויה שם (קב, ב ואילך). דיה ולא זכר תרפהיה. ובכ"מ. וראה לעיל ע' 197.

(24) ושב לט, ד. ובתייא (ועדי' בתביעה) שם, יא: למכדק בכתבי חושבנוי.

משא"כ יעקב אייז מטעו שלימה³⁶ און סאייז ניט שיר קיין פסול (או עניין פון "יצא ממנו") בזרען — וויליל³⁷ דאס אייז די חכמה ומעלה פון מדת האמת, און סאייז אין איר ניט שיר קיין עניין של שינויו ונטוי].

אעפ"כ אייז פאראון א חילוק עיקרי צוישן יעקב און יוסף, בייז — און דער עיקר כה וואס יעדער איז האט אויף קענען דורךגין עניין הגלות, באקומט ער דוקא פון יוסף, כדלקמן.

ו. דער חילוק בפשטו צוישן "גלוות" יעקב און "גלוות" יוסף:

בי' יעקב, אייז

[נוסח אויף דעם וואס (א) זיין שעבוד צו לבן אייז באשטיינען בלויין אין דעם וואס ער האט געארבעט פאר לבן, אלס פונעל³⁸, א רועה (ער אייז אבער ניט גע-ווען און עבד), און (ב) סוף-סוף אייז לבן ניט געווען קיין איש זר, נאך "עצמי ובשרו אתה"³⁹ — אייז]

אויך זייןענדייך איין גלוות בי לבן אייז ער ניט געווען (אריגגעטען) איין ענניין העולם. אויך דראטן אייז ער געווען (ויברה יעקב) (ב) שדה ארם⁴⁰, א רועה צאנז, וואס אייז (כנ"ל) און בעודה בי

(36) ויקיר שם. רשי ויחי מז, לא. וראה פסחים שם.

(37) לקות ואתחנן (שם א'ב). ועוד.

(38) ראה רמב"ם סוף הל' שכירות. טוש"ע חותם סופים שלו. שיע' אדהיז שם הל' שאלה ושכירות כי סעיף כ. וראה בארכוה לעיל ע' 139 ואילך.

(39) וויא צא כת, יד (וראה שם, טר). אלא שהתנהג עם ישב בתרומות, כאיש ר' כו, ואביכו החול ב' גויז' (ויא צא לא, ז אילד), עד שבקש לעקרו את הכלל.

(40) הרשות יב, יג.

(41) ראה וויא לא, לח'ם.

און ווי מיר זעגן, און צוישן די ג' אבות אייז יעקב דער אינציגער וואס האט דורךגעמאכט א סר יארון פון גלוות ושבוד — די כ' שנה בבית לבן²⁹, ארבעעטנדיך פאר אים אין און פון "היתוי ביום אכלני חורב גו' עבדתיך גו'"³⁰, און ער אייז געווען איזו משועבד צו לבן, בייז און לבן האט אים געוואגט "הבנות בנותי גו' וכל אשר אתה רואה לי הוא"³¹ (וואס איז מזב פון גלוות וששבוד געפינט מען ניט בי אברהם אדרער יצחק) — פונדעשטועגן האט אויך די שוערטע גלוות-תקופה ניט גע- פועלט קיין שטערונג און חילשות חז אין דער עבודה גלוות פון יעקב — "עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצות שמורת"³².

דאס אייז דער אויפטו פון יעקב מדת האמת³³, איין וועלכער סאייז ניט שיר קיין שנויים, וואס דערפאר בליבט ער מיטן זעלבן תוקת, איין פאר', שידען אומשעטנדן, בלי שם שנוי, אפילו אין דעם גלוות בי לבן וכו'.

[ועד"ז בוגע די "תולדות" של האבות: "אברהם³⁴ יצא (וונפרד³⁵) ממנו ישמעאל .. יצחק יצא (וונפרד) ממנו עשו",

(29) המרמז גיב על כלות עניין הgalot (זהר ר'rif ויצא (קמו, א). ביר פסחים, יג. ועוד).

(30) ויצא לא, מילא (וראה שווי אדהיז חותם הל' נקי גויז סיד בקווין).

(31) ויצא שם, מג (ויעקב לא ענה לו עזיז ויתרת מהה — המכוב אמר: וויכם לבו בבורך ונשך לבני ולבנותיו. — אבל ראה תיביע, פ' הראביע ועוד).

(32) ווילה לב, ה. וכברPsi. ז. וועד. תניא ספיג.

(33) זהיא קלט, טע'א. כסא, א. ועוד. תניא ספיג. לסתות מותת פג, סע'א ואילך. ואתחנן ה, ריש ע'יב. ובכימן. — וראה במקומות שננסנו בהערה 27. ועוד.

(34) פחסים ג, א. וויא פלייה, ה. ועוד.

(35) לקות ואתחנן ה, א. שהיש, ד. — ועפ"ז. יומתק דוק לעשי' ווישב לה, ל. בעכו שיצא מנרי. — ולהעיר בוגע לזרמי ווישב (רש'י ויחי מט, 1).

וועלכער מיקען בליבן בהתבזבזות פון עניין העולמי⁴².

— 8 רועה צאן.

אוון אט דער עניז — או איך וווען יעקב אויז יורד אוון גלות אויז ער בהבדלה, העכבר פון גלות — דרייקט זיך אויס אין דעם, או בשעתעס קומט צו א מלחה צווישן יעקב מיט שרו של שעשי' (עס וווערט א "התאבקות" צווישן יעקב מיט א מניג), אויז — "שרית עס אלקים ועם אנשים ותוכלו"⁴³, יעקב וווערט דער שר ובעה"ב אויפן מניג, בייז או שרו של עשו אלין מוודזה זיין לא יעקב גוי שمر כי אם ישראל כי שרית גו"⁴⁴.

[ועדז] וווען יעקב האט יורד געוווען למצרים אויז (נוספ' לזה וואס ער אויז גע-בליבן אפגעוזונדערט פון מצרים⁴⁵ (ע"ד הניל' בבית לבן) — אין ארץ גושן מיטכ' הארץ⁴⁶ — אויז) וויברץ יעקב את פרעה" — "שיעלה נילוס לרגלו... ומשקה את הארץ"⁴⁷; יעקב אויז דער וואס אויז מברד את פרעה, בין פרעה זאל אנטערקענען או זאל פרנסה פון מצרים (וואס וווערט עזי הנילוס וואס עולה ומשקה) אויז אף הענגיק אוין ברכתו של יעקב⁴⁸.

אוון דאס אויז דער אויפטו פון יוסף⁴⁹:

(47) וישלח לב, כה. ובדרזיל עהיפ.

(48) שם, כת.

(49) ועד שמחבר שנותיו של יעקב הוי בארץ מצרים (בעה"ש (ועוד) ר'rif ויחי. היום יום ייח טבת — נת באורוכה בלקיש חזי ע' 160 ואילך, וועוד), וואה זהיא רטא, ב' (נת' במקומות שבהערה 27).⁵⁰

(50) פרשנתנו מז, אי. ואוד. — ולהעיר מלקרוש חטי' ע' 407 ואילך ובנהנסן שם.

(51) פרשנתנו שם, י. ובפרשא.

(52) ואה בארכוה בזה — המשך באתי לגני השיתת פיאג (ובדייה באתי לגני תשכיג — סהמ' באתי לגני חיא' ע' 257 ואילך). לקיש חיז ע' 31.

אוון דער טעם לזה — וויל יעקב אויז תכלית הקדשה והאור, אינגעאנצ'ן העכבר פון חושד הגלות [בלשון החסידיות]⁵³: מדריגת יעקב אויז עולם האצילות וואו ס'איין "לא יגורך רע"⁵⁴, דארטן אוין ניטה קיין עניז פון חושך אוון פארשטעל אויף ג-טלעכקייט].

וואס דאס אויז דער חילוק צווישן יעקב (והאבות) אוון די שבטים⁵⁵: דאס וואס די שבטים זייןען געוווען רועי צאן אויז עס געוווען א תנועה של פרישות פון ווועלט כדי די עניין העולם זאלן זיי ניט שטערן, וואס דאס גופא באווייז איז די עניין העולם האבן א תפיסת מקום וואס דערפֿאָר מוֹזֵעַן זִידְעָן זִיְּרָה פֶּרֶשְׂעָזָן:

די אבות אבער זייןען געוווען מרומים בעצם פון עניין העולם. אוון וויבאלד או זיער מדירגה בעבודת השם אויז אוון אופן פון כולו אור וקדושא, או קיין שום תפיסת מקום פאר דעם חושך פון עניין העולם, אויז עס בAMILא געוווען אויז אויד זיין זיער גשמי'ת'דיקן לעבן, או זיין זייןען געוווען רועי צאן — העכבר פון עניין העולם⁵⁶.

ועדז בי יעקבין: אפילו זיענדיך בגנות בבית לבן אוין ניט געוווען שייד כי אים קיין עניז פון חושך העולם, ער

(42) ראה ביר פס'ח, יא: כל כי שנה שעמד בביחו של לבן לא שכבה מה ר' אמר כי טיז שיר המעלות כי כל ספר תורה קר.

(43) ראה במקומות שנסמננו בהערה 27. ועוד.

(44) תהילים ה, ה. לקרית במדבר ג, סעא (ושיצ').

(45) ראה גם ליל ע' 1978 ובהערות שם.

(46) ראה תוכיח ויחי שם (קד, ג) בונגצע האבות: שאין הצעזום מסתיר כלל עד שהייה צריך להפשים אע' כו.

מיאין (מצד פנימיות הנפש) א שר אויף ענייני הגלות, ובמילא מאנט מען האזינה":

און דערנאך זאגט מען דעם העכברון עליוי — "נווהג צאן יוספֿ" — דעם עליוי פון "יוספֿ" וואס איז פאראו בכל אחד ואחד, וואס מצד דעם, איז אפליו ווי אידז'ן זינען אין דעם חושך והעלם והסתור פון גלוות⁵⁵, איז דאס ניט מבלבלי זיעיר דביבות בהשם, און זי זינען גאנץ אין זייר אידישקייט כו':

וואס דורך דעם איז ניט נאר וואס מיאין מבטל דעם גלוות⁵⁶, נאר מטראגט אריין דעם "אלַף"⁵⁷ — אלופו של עולם — איז גלוות גופא⁵⁸, ווערט פון "גוללה" — "גולה"⁵⁹, איז דער גלוות גופה ווערט מהפרק לאולה,

ווערט במילא א גאולה נצחית שאין אחריה גלוות, גאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו⁶⁰, במהרה בימינו ממש.

(משיחת שי' חותמת השמי'א)

55) ושיקות מיוחדת לדורנו זה, שנשיא הדור — ב' קמיה אויך אדמירר — שמו (הראשון) יוסף, ופרנס וככלבי את ישראל (הו בגשמיות והו ברוחניות) בימי הראב"ד חדש כפול ומכפל דדרא דעקבתא דמשיחא. וראה בארכואה לקויש החז' (ע' אאל' 835) — ההשווואה דעבודת נשייא דורנו לבחר יהוסף בכוכב פרטיטם. ע"ש. ולקמן ע' 272 העירה 21.

56) ולהעיר שגם הענין דיביטול הgalot (דעשו) שעי יעקב — השלימות בזה היא עיי זיוף (תולדות יעקב) וכממשן (עובדיה א, יח — הובא ברשוי יציא ל, כה. רישי ישו ריפ' ישב) בית יעקב לאש ובית יהוסף להבה ובית עשו לקש".

57) שווו המשך הבקשה, שייהי לא רק האזינה" כי"א, יושב הכרובים הופיטה".

58) ראה לקות בהעלות לה, ג (ובואהית שם ס"ע תכג ואילך). אהוהית בא ס"ע ערבות ואילך.

59) דוד מלכא משיחא שיחרי לעמלה מעלה מבחר יהוסף — שלכו וזרוד עבדי נשיא להם לעולמי" (יחסוקאל לו, כה — מהפטורת פרשנתנו) — ראה תוחיה שם (קו, א ואילך). וראה لكمנו ע' 446 ואילך.

בי יוסף איז געווען א ירידה אין גלוות, באופן איז ער איז געקומען אונז טער דער שליטה פון (פוטיפר, און דערנאך) פרעה — און אעפ"כ, איז אויך איז איז מצב איז ער געליבן בתכליות הדבוקות אין אלקות.

ומהאי טעמא, איז דער כה וואס יעדער איז האט אויף דורךגין עניין הgalot — וואס בי יעדער איז דער עניין הгалות כפשוטו, תחת שליטת האומות כו' — נעמט זיך (בעיקר) פון יוסף זוקא.

וואס דעם כה האט יוסף ארינען געגעבן איז איז דורךדעם וואס פירנסם וככלכם בימי הרעבי" — וואס ער האט משפייע געווען בכל השבטים⁶¹, פון זיין מעלה ומדריגה (כנ"ל סעיף ג), ועיז איז עס נמדך געווארן לבניהם אחריהם, צו כאו"א מישראל" עד סוף כל הדורות.

און דאס איז אויך דער סדר הבקשות אין דעם מזומר "רוועה ישראל האזינה נווהג צאן יוסף":

בשעת איזן זאגן א תפלה אויף עניין הgalot, איז עס זאל זיין "השיבו האר פניך ונושעה" — זאגט מען פריער די מעלה פון (יעדר איזן אלס) "ישראל" — "שריות עם אלקים ועם אנשים ותוכלו", וואס דאס איז די מעלה וואס יעדער איז האט בירושה פון יעקב, איז

63) ואס (יעקב) והשבטים עצם (הו בארץ גושן) ולא הוא תחת שעבודת מצרים (רשא' וארא' ו, טז) — מים הוצרכו להשפעתו של יוסף בשבייל בנייהם אהרוהם כה' (קה, ב ואילך) בפי' למחרי שלחני... לפטיטה גוללה" (פרשנתנו מה, היז), ומימ' נאמר להחיות גcum" (פרשנתנו שם) וכיוויב — כי יוסף המשיך באחיו העליוי שנפעל עז בירור הгалות (בירור דתחו כו' — ראה וויח' שם). 64) זאיין לזה סתרה שאון קורין אכות אל לאשלשה" (ברכות טז, ב. תוא ריפ' וארא' ובכימ') — כמשנית בליך' חיה ע' 241 העירה 17. ועוד.

Page 5

וְאַתָּ כָל אֲשֶׁר

We see that Yosef was never disturbed from his avodas Hashem, despite being deeply involved with Mitzrayim and all the gashmiyusdikeh work it needed.

בִּי דַי

The other shevatim stayed connected to Hashem by not dealing with galus. For the other shevatim, galus was an obstacle with which they wouldn't really be able to work.

Page 7

אוֹן אֵת דָעַר עֲנֵנִים

After Yaakov fought with Esav's malach, the malach told him, "כִּי" שְׁרִית עַמְּלָקִים — that Yaakov became a **שָׁר** over the malach. So the name Yisrael stresses how Yaakov is elevated over the malachim.

Page 8

וּמְהֵא טֻעָמָא

To survive galus, we, like Yosef, need to stay absolutely connected to our makor. We get the koach for this from Yosef.

Page 3

פירנסם וככלכם
supported them
and sustained
them
געשפיויט

אפהענגייך
dependent

אנגעראפן called
held אויפגעעהאלטן up
before אידער
promised צונגעזאגט
constantly שטענדיך
באציכענען referring to
אויסגעדריקט expressed

Page 4

מן הקל אל הכבד
from light to heavy
begins הוייט זיך אן
איבערקומען overcome
ארייןגעגעבן injected
ומהאי טעמא this reason
through דורךדעム this
איינגעווארכזלט engraved

אויסגעטילט
separated

Page 5

נשבה לבין הגויים
captive amongst
non-Jews
lit. Not מידי
(needed) not only

אלס as

אפגוזונדערט isolated

שטערן disturb
פأدערט require
אנשטרענגונג exertion

פארנוןמען busy
אנגעפרט conducted

גלייכציגיטיג simultaneously
אויסגעטילטקייט separateness

Page 6

דורכגעמאכט underwent
ארבע בנדייקט working
שטערונג disturbance
אויפטו achievement
פארשידענע various

אומשטענדן circumstances
באكومט receives
בашטאגען consisted involved
ארײַנְגָעַטָּן

Page 7

פארשטעל blockage
דריקט זיך אויס is expressed
התאבקות struggle
אנערקענען recognize
דורכגיאין go through
פֿרִיעָר first
דערנאך afterwards
մְבָלְבָל disrupt
מְתַרְאָגָט we carry

Page 8

דורכגיאין go through
פֿרִיעָר

דערנאך afterwards
մְבָלְבָל disrupt
מְתַרְאָגָט we carry

**מוקדש לחיוק ההתקשרות
לנשיאנו כ"ק אדמו"ר זי"ע**